

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. A. M.**, zastoupeného JUDr. Ing. Václavem Pátkem, advokátem se sídlem Vodičkova 30, 110 01 Praha 1, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj** se sídlem Washingtonova 11, 110 00 Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve vymáhání finančních pohledávek po zániku práva na jejich vyměření a vymáhání,

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 2000 Kč, který bude vyplacen k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Václava Pátka, advokáta se sídlem Vodičkova 30, 110 00 Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu domáhá ochrany před vymáháním finančních pohledávek po zániku práva na jejich vyměření a vymáhání.

Žalobce v žalobě uvádí, že vůči němu bylo koncem roku 2005 zahájeno řízení o vymáhání zahraniční finanční pohledávky, která měla údajně vzniknout neuhrazením platební povinnosti z rozhodnutí Colného úřadu v Košicích ze dne 15. 1. 2001, sp. zn. 66/200r/KE-M/NC, jímž byla dodatečně stanovena výše cla a daně z přidané hodnoty. V této záležitosti využil všech možných právních prostředků ochrany před nezákonným zásahem tím, že v souladu se zákonem 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podal stížnost proti postupu žalovaného. Namítá, že postup žalovaného je v rozporu s § 160 daňového řádu v návaznosti na § 17 odst. 4 zákona č. 471/2011 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „zákon o mezinárodní pomoci“), když vymáhá finanční pohledávku, jejímž podkladem je nicotné rozhodnutí a navíc za situace, kdy uplynula prekluzivní lhůta. Žalovaný podle žalobce dále porušuje pravidla přechodných ustanovení § 264

daňového řádu, kterými se určuje postup u řízení zahájených za účinnosti zákona o správě daní a poplatků a dosud neskončených do 31. 12. 2010, pravidla pro zastavení řízení podle § 106 daňového řádu a základní zásady daňového řízení, představované ustanoveními § 5, § 7 a § 8 daňového řádu.

Krajský soud v Praze se primárně zaměřil na otázku včasnosti podané žaloby.

Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Z citovaného ustanovení vyplývá, že subjektivní lhůta k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je vždy vázána na vědomost žalobce o nezákonném zásahu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 – 110, publikované pod č. 735/2006 Sb. NSS). Je proto třeba zodpovědět otázku, které okolnosti vztahující se k určitému úkonu či postupu správního orgánu musí být žalobci známy, aby došlo k počátku běhu této subjektivní lhůty pro podání žaloby.

Ve vztahu k této otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, čj. 5 Aps 5/2010-293, publikovaném pod 2386/2011 Sb. NSS, již konstatoval, že § 84 odst. 1 s. ř. s. je třeba vykládat v tom smyslu, že počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán okamžikem, kdy se žalobce dozvěděl o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah. Rozhodující je přitom znalost žalobce o skutkových okolnostech, z nichž vyplývá konání či nekonání správního orgánu, v němž je spatřován nezákonný zásah. Okamžik, kdy žalobce nabyt přesvědčení o tom, že předmětné konání či nekonání správního orgánu naplňuje veškeré znaky nezákonného zásahu definované v § 82 s. ř. s., není pro běh této lhůty rozhodný.

V souzené věci se žalobce o tom, že je proti němu vedeno řízení o vymáhání zahraniční finanční pohledávky, dozvěděl poprvé z výzvy Celního úřadu Praha D 1 ze dne 24. 1. 2006, č. j. V/899/06-1768-021, k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě. Ze správního spisu vyžádaného soudem plyne, že uvedená výzva byla žalobci doručena dne 6. 2. 2006.

I když se žalobce domnívá, že k zásahu došlo až okamžikem vyřízení stížnosti, nic to nemění na tom, že nezákonný zásah spatřuje v postupu žalovaného vedoucím k vymáhání finanční pohledávky. Lhůta (a to jak lhůta subjektivní, tak i lhůta objektivní) k podání žaloby podle § 84 odst. 1 s. ř. s. začala plynout dnem doručení výzvy k zaplacení splatného nedoplatku v náhradní lhůtě. Za těchto okolností vyšel soud z toho, že tato výzva byla žalobci nepochybně doručena, a to dne 6. 2. 2006. Subjektivní lhůta pro podání žaloby uplynula nejpozději začátkem 6. 4. 2006 a objektivní lhůta uplynula nejpozději začátkem 6. 2. 2008.

Počátek lhůty nelze podle názoru soudu odvozovat od okamžiku, kdy nebylo vyhověno stížnosti žalobce, kterou nadto podal až 7. 1. 2013, neboť nezákonný zásah nespátřuje žalobce v nevyhovění této stížnosti, ale v samotném vymáhání finanční pohledávky.

V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 1 Aps 9/2012 – 18, v němž Nejvyšší správní soud s poukazem na závěry v jiném svém rozsudku ze dne 17. 12. 2010, čj. 4 Aps 2/2010 - 44, č. 2339/2011 Sb. NSS, uvedl, že „§ 85 s. ř. s. jako podmínku přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nevyžaduje předchozí vyčerpání řádných opravných prostředků, ale toliko nemožnost domáhat se ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. V tomto případě je proto třeba zkoumat, zda právní úprava v tom kterém případě prostředky ochrany před nezákonným zásahem připouští či nikoliv“. Dále zde soud uvedl, že institut stížnosti, jako prostředek nápravy podle § 175 správního řádu má „nedostatečný ochranný a nápravný účel, který má na mysli § 85 s. ř. s. Považovat za těchto podmínek využití stížnosti za nezbytnou podmínku přípustnosti žaloby podle § 85 s. ř. s. by tak mohlo vést k nežádoucímu odepření soudní ochrany a kontroly. Pominout pak nelze ani inkompatibilitu § 175 správního řádu se soudním řádem správním, zejména pak s jeho § 84 odst. 1, který stanovuje subjektivní dvouměsíční lhůtu pro podání žaloby. V komparaci se lhůtou pro vyřízení stížnosti by totiž mohla nastat situace, že v důsledku podání stížnosti, která navíc vlivem § 175 odst. 5 správního řádu nemusí být vyřízena ve lhůtě do 60 dnů, ale ve lhůtě delší, by došlo ke zmeškání subjektivní lhůty pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. [...] Jestliže [...] zvláštní zákon právní prostředek takové povahy neobsahuje, pak tímto prostředkem nemůže být ani stížnost podle § 175 správního řádu.“

Závěry vyslovené ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné i na stížnost podle § 261 daňového řádu, neboť právní úprava institutu stížnosti jak podle správního řádu, tak podle daňového řádu je v zásadě identická.

Žaloba, která byla podána až 28. 3. 2013, je tak zjevně opožděná a soud ji proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

S ohledem na ustanovení § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud také rozhodl o vrácení žalobcem zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích bude poplatek vrácen k rukám zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Léblová